REVISTĂ LUNARĂ DE GÂND CREȘTIN ANUL I

Revista Renovatio

Nr. 4

Aprilie 2026

Ce faci cu suferința? · Florin Ianovici
Lupta de la Florii · Florin Ianovici
Muntelui acestuia...! · Florin Ianovici
Sâmbăta tăcerii – drumul nevăzut al lui Isus · Florin Ianovici
După sărbători · Florin Ianovici
Știam că vei veni · Florin Ianovici
Stop · Florin Ianovici
Ce frumos este afară....! · Florin Ianovici
Sol al cerului · Florin Ianovici
Scurtături spre Eden · Florin Ianovici

Editor: Asociația Creștină Renovatio · număr retrospectiv, alcătuit la 2 noiembrie 2026 misiunearenovatio.ro/revista/

SUMAR

1. Ce faci cu suferința?
   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/ce-faci-cu-suferinta/
2. Lupta de la Florii
   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/lupta-de-la-florii/
3. Muntelui acestuia...!
   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/muntelui-acestuia/
4. Sâmbăta tăcerii – drumul nevăzut al lui Isus
   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/sambata-tacerii-drumul-nevazut-al-lui-isus/
5. După sărbători
   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/dupa-sarbatori/
6. Știam că vei veni
   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/stiam-ca-vei-veni/
7. Stop
   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/stop/
8. Ce frumos este afară....!
   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/ce-frumos-este-afara/
9. Sol al cerului
   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/sol-al-cerului/
10. Scurtături spre Eden
    Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/scurtaturi-spre-eden/

GÂND

Ce faci cu suferința?

Florin Ianovici

Nu o înăbuși pentru că te va sufoca. Nu îi lua glasul pentru că va izbucni când te aștepți mai puțin, în forme ciudate.

Mânia, furia este o izbucnire a sufletului apăsat de durere, de o durere pe care o strângi, o ascunzi și nu o duci în rugăciune.

Critica este o izbucnire a unui suflet apăsat de povara nesiguranței.

Certurile izbucnesc din lipsuri, din oboseala unei lupte îndelungate cu nesiguranța zilei de azi.

Fatalismul este o neputință a unui suflet îngenuncheat de neputințe și poveri care sunt peste puterile omului.

Du durerea ta înaintea lui Dumnezeu.

Vorbește cu El despre suferințele tale.

Strigă înaintea lui Dumnezeu că nu mai poți.

Niciodată să nu taci, să nu strângi durerea în tine pentru că va deveni ca talazurile unei ape mari care se va revărsă în forme neașteptate.

GÂND

Lupta de la Florii

Florin Ianovici

Florii nu au fost doar despre ramuri și bucurie, ci au fost și despre o luptă tăcută.

În timp ce mulțimea striga „Osana!”, in umbra Ierusalimului se rostogoleau vorbe, viclenii, uneltiri.

Isus nu intra doar în Ierusalim. El intra într-o confruntare: cu așteptările oamenilor, cu superficialitatea lor, cu planul care ducea spre cruce.

Dar El nu S-a oprit.

A mers înainte, din iubire.

EDITORIAL · MATEI 21:21

Muntelui acestuia...!

Florin Ianovici

Ce dimineață! Față în față cu splendoarea acestei dimineți, aproape că îmi este rușine de sărăcia și cenușiul meu. Fiecare fărâmă de frumusețe dată de Dumnezeu mă obligă să mă uit spre mine: sunt eu verde și roditor sau fac umbră pământului degeaba?

Îmi este greu să-L văd pe Hristos mânios, dar ziua de azi poartă amprenta furiei Sale. Blestemă de dimineață smochinul și, după-amiază, răstoarnă mesele schimbătorilor de bani, alungându-i din Templu. Mă tulbură supărarea Lui...!

Caut să înțeleg. Mă rog să pricep. Chiar îmi este teamă să cred că am înțeles și, de fapt, să fiu în eroare. Așa că citesc cuvânt cu cuvânt, din nou și din nou:

Matei 21:21 – „Drept răspuns, Isus le-a zis: «Adevărat vă spun că, dacă veți avea credință și nu vă veți îndoi, veți face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia, ci chiar dacă ați zice muntelui acestuia: 'Ridică-te de aici și aruncă-te în mare', se va face.»"

Aș fi vrut să-I spun: Doamne, nu dă bine să blestemi smochinul. Oamenii Îți vor reproșa acest lucru. Ecologiștii Te vor folosi ca exemplu negativ. Ateii Te vor zugrăvi ca fiind crud. Cei dezamăgiți de viață Te vor părăsi, privind spre smochinul uscat de blestemul Tău.

Și totuși, Îți cunosc inima: nimeni nu iubește ca Tine. O mărturisesc Golgota, piroanele, biciuirea, cununa de spini, sulița romană. Toate strigă: Dumnezeu este dragoste. De aceea, Doamne, am nevoie să înțeleg de ce ești așa de mânios.

Mă rog să-I înțeleg mânia. Și, deodată, o adiere de vânt sfânt îmi ridică privirea spre Hristos ca să înțeleg: „dacă ați zice muntelui acestuia..." Care „acestuia", Doamne? Abia când rostesc această întrebare, totul se luminează.

Nu este orice munte, ci muntele Templului...! Acel Templu care devenise o peșteră de tâlhari. Acel munte unde era Templul care trebuia să fie o Casă de rugăciune a Tatălui și care devenise un „Exchange House" pentru schimbătorii de bani și locul speculanților care vindeau animale de jertfă la suprapreț.

Acel munte...! Acel munte de fariseism, nepotism, indulgențe, comerț religios, control al maselor. Acel munte pe care se afla Templul ce devenise simbolul ipocriziei și unde oamenii veneau plini de speranță ca să plece mai încătușați ca niciodată.

Înțeleg acum...! Hristos privea spre muntele Sion atunci când, blestemând smochinul, spune: „spuneți muntelui acestuia să se arunce în mare...!" O, da. Ar fi bine să aruncăm în mare locul unde înfloresc escrocii religioși.

Ei sunt niște pângăritori de altare.

Ei sunt clienți ai amvonului.

Ei au făcut din religie o franciză a SRL-ului lor.

Nu este ușor să lupți cu „muntele acesta". A umplut pământul. Este condus de bani și relații. Stă în umbră și uneltește. Vrea să răstignească pe oricine nu este aplaudacul lor.

Dar trebuie să avem credința ca să-l aruncăm în mare.

Să zidim Templul cel nou pe temelia apostolilor.

Să fim închinători adevărați.

Să fim pietre vii în zidirea lui Hristos.

Să fim luminați de Duhul Sfânt.

Gata, am înțeles. Muntele acesta, care trebuie azvârlit, prăbușit în mare, mutat din loc și sortit pieirii, este religia care sufocă. Acum înțeleg de ce a murit smochinul. Este simbolul unui sistem ca o caracatiță care sufocă credința și taie aripile.

Și noi vrem să zburăm spre cerul lui Hristos!

De aceea să spunem, prin credință, muntelui acestuia: te arunc în mare și Îl aleg pe Hristos.

Doar pe Hristos.

GÂND · LUCA 23:46

Sâmbăta tăcerii – drumul nevăzut al lui Isus

Florin Ianovici

Dacă nu vezi încă nimic în viața ta, nu înseamnă că Dumnezeu nu lucrează, ci înseamnă că unele victorii se obțin în tăcere. Sâmbătă nu a fost o zi goală, nici o tăcere a neputinței, ci ziua în care Hristos a câștigat totul.

Ce a făcut Hristos între răstignire și înviere?

1. A murit cu adevărat

„Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.” (Luca 23:46)

Cu moartea nu faci poezii. Ale cui mâini țin sufletul tău?

2. A intrat în Locuința morților

„Nu va fi lăsat în Locuința morților...” (Faptele 2:31)

Acolo unde omul nu mai poate merge, El a intrat.

3. A fost în rai, nu în chin

„Astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Luca 23:43)

Unde era întuneric a adus Lumina prezenței Lui.

4. A proclamat victoria în lumea nevăzută

„S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare...” (1 Petru 3:19)

Nu a oferit a doua șansă, ci strigătul victoriei a răsunat.

5. Nu a fost înfrânt, ci viu

„...făcut viu în duh...” (1 Petru 3:18)

Viața nu s-a stins, ci lucra în ascuns.

6. A coborât, dar nu a rămas acolo

„S-a pogorât în părțile mai de jos ale pământului...” (Efeseni 4:9)

Drumul Lui în jos este începutul urcării.

7. A ieșit ca Biruitor

„Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” (Apocalipsa 1:18)

A părăsit mormântul încoronat ca Rege pentru veșnicie.

Sâmbătă nu este un gol între răstignire și înviere, ci este minunea care se petrece în tăcere, nevăzută ochiului nostru și ținută ascunsă din veșnicii.

Mare Dumnezeu avem.

EDITORIAL

După sărbători

Florin Ianovici

Gata. Sărbătoarea s-a dus.

Săptămâna Mare cu emoțiile ei, seara de Înviere și ziua de Paște au devenit deja ieri. Și poate că a rămas în urmă o oboseală sau un mic regret că viața își reia cursul obișnuit.

Dar nu trebuie să rămână așa.

Toată bucuria și emoția sărbătorilor nu sunt legate de o zi, ci de Hristos.

El este Domn nu doar peste aceste momente, ci peste fiecare clipă. Iar dacă L-ai sărbătorit în aceste zile, înseamnă că ești cu un pas mai aproape de Marea Sărbătoare – întâlnirea cu El pentru totdeauna.

Apostolul Pavel ne lasă o „rețetă" simplă pentru zilele în care oboseala și regretul se împletesc, un mod de viață în trei pași – bucurie, rugăciune și mulțumire.

Bucurați-vă întotdeauna

Îmi aduc aminte de un copil care primise o bicicletă nouă de la o fundație. I-au furat-o. Cu lacrimi pe obraz, a spus senin:

„Măcar sunt mândru că hoțul a ales-o pe a mea. Era tare frumoasă..."Am rămas fără cuvinte.

Ce frumos este sufletul care alege să vadă binele chiar și în pierdere.

Știu că ai probleme. La muncă sunt dificultăți, acasă sunt lupte. Dar fără ele, poate nici nu ai fi cine ești.

Dacă oamenii au nevoie de tine, bucură-te.

Mai rău ar fi să nu te bage nimeni în seamă.

Rugați-vă neîncetat

Nu este vorba de timp, ci de starea inimii.

Nu ai cum să te rogi 24 de ore pe zi, dar poți avea o inimă care, în toate luptele vieții, se încrede în Dumnezeu.

Nu uita să-ți ridici privirea spre El, mai ales atunci când pământul vrea să ți-o coboare.

Când începi ceva, fă-o cu Dumnezeu.

Când e greu, cere mila Lui.

Când e bine, mulțumește-I.

Când ai de ales, cere-I călăuzirea.

Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile

Dacă vei privi mereu în sus la alții, te vei simți nefericit.

Alții au mai mult, mai bine, le este mai ușor.

Dar dacă vei privi în jos, vei vedea că sunt mulți care duc poveri mult mai grele.

La o conferință, Joni Eareckson Tada, aflată într-un scaun cu rotile, a spus: „Înțeleg că unora dintre voi nu vă plac scaunele pe care stați. Nici mie. Dar am o mie de prieteni care ar face schimb cu voi într-o clipă.” S-a așternut liniștea în sală.

Viața după sărbători nu este neapărat grea dacă sărbătoarea o porți cu tine, în inimă. Sărbătoarea ta este Hristos.

GÂND

Știam că vei veni

Florin Ianovici

În timpul războiului din Vietnam, un soldat a văzut că prietenul lui fusese rănit și rămăsese pe câmpul de luptă. Zona era sub foc intens și comandantul i-a spus:

„Nu merge. Nu merită. Vei muri și tu.”

Dar soldatul s-a dus totuși. A alergat prin foc, și-a găsit prietenul grav rănit și l-a adus înapoi în brațe.

Când au ajuns înapoi, prietenul lui a murit.

Comandantul i-a spus: „Ți-am spus că nu merită. Ț-ai riscat viața degeaba.”

Soldatul a răspuns: „Ba a meritat. Când am ajuns la el, încă trăia. Și ultimele lui cuvinte au fost: „Știam că vei veni.”

Și noi suntem răniți pe câmpul vieții. Nu gloanțele ne-au lovit, ci alegerile, singurătatea, durerile de tot felul. Și mai ales păcatul. Dacă nu era Dumnezeu muream acolo de unii singuri. Dumnezeu nu a spus:

„Nu merită.

E prea riscant.

Lasă-l acolo.”

El nu a trecut prin focul suferinței ca să ne privească absent, de la distanță, ci ca să ne cuprindă cu brațele Sale de Tată îndurător.

Noi nu îl putem găsi pe Dumnezeu pentru că nu Dumnezeu este pierdut fără noi, ci noi fără El. Dar trebuie să îl căutăm, iar El se va lăsa găsit.

Înainte ca gândul tău să pornească spre El, pasul Lui a pornit spre tine. Așa iubește El.

Caută-L.

Strigă către El.

Fă un pas.

Silește-te să îl cauți pe Dumnezeu căci El nu este departe de niciunul dintre noi. Spune-i inimii tale îngrijorate: știu că El va veni.

Biruință să avem.

GÂND · PSALMUL 46:10

Stop

Florin Ianovici

Când în fața ta apare un drum plin de obstacole, când viața te lovește cu necazuri neașteptate și te simți copleșit, depășit de tot ce se întâmplă, poți aplica metoda STOP.

Stop

Oprește-te. Puterea de a merge mai departe începe cu decizia de a te opri. De multe ori acționăm sub impulsul fricii, al furiei sau al disperării. Când te oprești, oprești și furtuna care te-ar putea face să rănești – pe tine sau pe alții.

„Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu.” Psalmul 46:10

Trage-te înapoi

Fă un pas în spate. Doar așa poți vedea imaginea de ansamblu. De multe ori pierdem detalii importante pentru că suntem prea aproape de problemă. Un pas în spate îți schimbă perspectiva.

Iov 23:11 – „Piciorul meu s-a ţinut de paşii Lui; ...” Iov 23:11 –

Observă

Privește mai întâi în tine. Analizează-ți emoțiile, trăirile și atitudinile. Observând, vei înțelege ce ai, ce îți lipsește și ce te apasă. Vei putea vedea mai clar punctele tale forte, dar și pe cele slabe – și cum să-ți folosești mai bine resursele.

„Ci cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun.” 1 Tesaloniceni 5:21

Procesează

Gândește de mai multe ori înainte să acționezi o singură dată. Este esențial să vezi efectele acțiunilor tale și să evaluezi consecințele. Așa te asiguri că nu reacționezi impulsiv, ci alegi conștient drumul corect.

„Cine este înțelpet, ia seama la aceste lucruri...” Psalm 107:43

Sper să îți fie de ajutor.

GÂND

Ce frumos este afară....!

Florin Ianovici

Nu îmi e ușor cu slăbiciunile mele. Probabil că nici ție. Mă simt deseori obosit să observ cum binele stă în loc, iar răul capătă teren. Nu știu dacă și tu experimentezi realitatea aceasta: grâul crește greu, cu efort și veghere, dar buruienile și bălările cresc peste tot, de la sine.

Aleg calea rugăciunii unde pot dezbrăcă slăbiciunile mele de justificări, de deghizări și le las așa cum sunt ele, la tronul de har al lui Dumnezeu. Îmi pare rău când văd ce slab sunt, mai ales când rugăciunea mă ajută să văd cât de bun este Dumnezeu. Mă doare să văd cum bunătății Lui, eu îi răspund cu răutatea slăbiciunilor mele.

Și deși sunt rușinat de mine, prin rugăciune încep să mă ridic. Cred că Dumnezeu poate încă ierta și o va face dacă vede durere, regret și dorința de schimbare. Cred că Dumnezeu îmi va da putere să mă ridic și să merg cu spatele drept și capul sus pe drumul credinței.

E sâmbătă. Du unde vrei trupul tău. Dar, te rog, să duci sufletul tău la rugăciune. E cea mai mare nevoie dintre toate: odihna inimii în Hristos.

La cât de frumos este afară...de ce nu ar fi și înlăuntru?

EDITORIAL

Sol al cerului

Florin Ianovici

În 1951, un adolescent de 14 ani pe nume James Harrison se trezea pe un pat de spital. Tocmai supraviețuise unei operații toracice masive, o intervenție care, în acele vremuri, era mai degrabă un bilet spre mormânt decât o șansă la viață. Plămânul îi fusese parțial extirpat, iar orele petrecute pe masa de operație scurseră din el aproape toată suflarea.

James era în viață dintr-un singur motiv: 13 unități de sânge. Treisprezece străini, oameni pe care nu avea să-i cunoască niciodată, îi dăruiseră viața prin venele lor. Când tatăl său s-a aplecat asupra lui și i-a spus: „Ești în viață pentru că niște străini și-au dat sângele pentru tine. Ai o datorie față de ei", un fior a străbătut trupul firav al băiatului. În acea clipă, James a făcut un jurământ solemn: la 18 ani, va merge la centrul de recoltare și va plăti datoria, picătură cu picătură.

Anii au trecut, iar în 1954, imediat după majorat, James a pășit în banca de sânge din Australia. Ceea ce trebuia să fie o donație de rutină, un gest simplu de recunoștință, s-a transformat într-o descoperire care i-a lăsat pe medici fără cuvinte.

La câteva zile după prima sa vizită, James a fost chemat de urgență. Doctorii i-au privit analizele cu o amestec de uimire și speranță. Australia se afla în pragul unei crize medicale devastatoare: mii de bebeluși mureau din cauza bolii Rhesus, o afecțiune în care sistemul imunitar al mamei ataca, pur și simplu, propriul copil aflat în pântece. Era un masacru tăcut, fără leac, fără speranță. Mamele nășteau copii morți, iar medicina era neputincioasă.

Până la James.

Sângele lui nu era obișnuit. Plasma sa conținea un anticorp extrem de rar, „Anti-D", substanța miraculoasă care putea opri acest război biologic dintre mamă și făt. James Harrison deținea cheia supraviețuirii unei întregi generații. Dar exista o problemă uriașă, o ironie crudă a destinului care îi măcina sufletul de fiecare dată când trecea pragul spitalului.

James Harrison avea o fobie paralizantă de ace. Încă din copilărie, vederea unei seringi îi provoca o anxietate de nedescris. Cu toate acestea, timp de 64 de ani, s-a întors la clinică la fiecare două săptămâni. Timpul trecea, iar recordul său creștea: 100, 500, 1000 de donații. Sângele său a fost transformat într-un ser care a salvat peste 2,4 milioane de bebeluși. Printre ei, într-o răsucire emoționantă a sorții, s-a aflat chiar propria sa fiică și nepoții săi.

În mai 2018, la vârsta de 81 de ani, James a fost chemat pentru ultima dată. Regulile stricte de vârstă îl obligau să se oprească. În acea zi, atmosfera din centrul de recoltare era grea de emoție. Personalul medical era în lacrimi. Omul cu „Brațul de Aur" urma să facă ultima sa donație, numărul 1.173.

Când te ridici în această dimineață să îți amintești că datorezi viața ta Aceluia care a dat sângele Său la cruce ca tu să poți trăi. Să nu uiți că ADN-ul tău este unul de copil de Dumnezeu. Să nu uiți că lumea este suferindă și pe moarte. Și că are nevoie de tine.

Are nevoie de bunătatea ta.

Are nevoie de blândețea ta.

Are nevoie de dragostea ta.

Nu e o zi de luni anostă, copleșitoare, ci o zi în care tu ești trimisul lui Dumnezeu cu o solie cerească prin care Duhul Sfânt îndeamnă omenirea întreagă: împăcați-vă cu Dumnezeu. Nu îți fie frică, nu te lăsa doborât de îngrijorare.

Viața ta e mai mult decât hrana trupului, îmbrăcăminte sau alergare.

Viața ta e o misiune de vindecare.

Tu ești leac celor bolnavi sufletește.

Capul sus, suflet drag. Tu ești copil de Dumnezeu.

GÂND

Scurtături spre Eden

Florin Ianovici

Setea sufletului nu poate fi stinsă cu nimic omenesc, pământesc. Alcoolul, drogurile, faima, puterea, plăcerea, banii, toate sunt scurtături spre Eden, scurtături oferite de cel rău. Purtăm cu noi și în noi, setea după zilele când prezența lui Dumnezeu era o normalitate.

Nu vă îmbătați de vin, ci fiți plini de Duh nu este un sfat doar pentru alcoolici, ci pentru toți aceia care merg pe scurtături spre Eden. Să nu ne lăsăm îmbătați de mirajul mincinos al unei lumi care promite Edenul fără Dumnezeu, fără credință.

Nu întâmplător, un râu ieșea din Eden și uda grădina, și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. Eu am nevoie de un râu care să ude grădina și să acopere toate cele 4 brațe ale vieții: nord, sud, est și vest, adică am nevoie de o revărsare care să acopere întreaga viață: revărsarea Duhului Sfânt. Să ne inunde râul sfânt pe toți.

Există o singură cale de a redobândi Edenul: să trecem prin grădina Învierii, acolo unde Hristos ne întreabă ca odinioară pe Maria Magdalena: „de ce plângi?”, „pe cine cauți?”. Doar prin Cel Înviat, înflorește din nou grădina Edenului.

Edenul nu se găsește, ci ca odinioară, se primește în dar.

Și nu se primește prin scurtături, ci prin Cel care a suferit la cruce.

CASETA REDACȚIONALĂ

Publicație
Revista Renovatio, revistă lunară de gând creștin, Anul I, Nr. 4 – aprilie 2026

Editor
Asociația Creștină Renovatio, CIF 38766448, sediul social: Str. Izbiceni nr. 5, Sector 1, București

Colectivul redacțional
Redactor-șef: Florin Ianovici
Redactor: Gabriel Marin

Adresa redacției
Str. Izbiceni nr. 5, Sector 1, București

E-mail
contact@misiunearenovatio.ro

Periodicitate
lunară, apariție continuă, online: https://misiunearenovatio.ro/revista/